

anstaltninger — når de er gennemført — må ventes at medføre mærkbare besparelser uden på nogen måde at forringe betjeningen af kontohaverne. Endvidere vil de gunstigere rentevilkår, på hvilke anbringelse af midler nu påny kan finde sted, efterhånden automatisk bevirke en indtægtsforbedring for overformynderiet.

Herudover vil det dog være påkrævet at tilvejebringe yderligere besparelser og indtægtsforbedringer. En besparelse vil kunne opnås ved den sammenlægning af overformynderiets indenbys og udenbys afdelinger, som allerede var forudset i § 2 i loven af 1868. Opretholdelsen af de 2 selvstændige afdelinger, der, som det fremgår af det tidligere anførte, var historisk begrundet, gav sig oprindelig praktisk udslag i en række forskelligheder i reglerne for de 2 afdelinger. Således skulle der i udenbys afdeling erlægges provision fra debitorerne ved stiftelse af lån, renten skulle betales forud, og udlån skulle som nævnt såvidt muligt fordeles på amterne i samme forhold, som der fra hvert amt var indkommet rede penge i overformynderiet. Administrationsgebyret kunne endvidere være forskelligt for de 2 afdelinger og kunne i udenbys afdeling nedsættes for de overformynderikredse, som allerede før 1868 havde haft en reservefond, en regel, som dog kun havde praktisk betydning for Helsingør købstads overformynderikreds. Endvidere var der i de 2 afdelinger forskel på beregningen af administrationsgebyr for legater. I udenbys afdeling tilfaldt bortblevne og fraværende personers kapitaler, til hvilke der efter stedfunden indkaldelse ikke meldte sig nogen berettigede, statskassen, medens tilsvarende kapitaler i indenbys afdeling tilfaldt overformynderiets reservefond. Endelig var der visse forskelligheder i behandlingen af lånesagerne.

Alle disse særregler er, bortset fra reglen om fordelingen af udlån på de enkelte amter og reglerne om forskellen i behandlingen af lånesagerne, nu bortfaldet. Da reglen om fordeling af udlån på de enkelte amter som tidligere anført ikke mere er tidssvarende, og da der næppe heller er nogen grund til at opretholde en forskel i behandlingen af lånesagerne, vil det nu være rimeligt at opheve delingen i overformynderiet i de 2 afdelinger. En sådan foranstaltning vil betyde en væsentlig simplificering af og besparelse i overformynderiets administration. Den vil kunne gennemføres hurtigt, da den allerede er forberedt i overformynderiet.

Da disse 2 vigtige reformer vil nødvendig gøre lovændring, har man fundet det naturligt i det hele at samle de dele af loven af

1868, som vedrører overformynderiets virksomhed i et særligt forslag til lov om overformynderiet, og i dette forslag samtidig at optage de nye regler, som forholdene gør naturlige. Herunder foreslås også forskellige mindre foranstaltninger, som vil kunne forbedre overformynderiets indtægter. Om disse kan det i almindelighed anføres, at medens det i 1868 kunne findes ønskeligt at binde overformynderiets ledelse på de punkter, hvor man kunne frygte, at denne ville lade hensynet til institutionen gå forud for hensynet til kontohaverne eller til overformynderiets debitorer, vil en sådan frygt i nutiden være ganske ubegrundet. Dels har erfaringerne vist, at sådanne tendenser aldrig har haft magt i overformynderiet, dels — og navnlig — vil den konkurrence, overformynderiet nu må deltage i med andre forvaltningsinstitutter, ganske udelukke, at hensigter af denne art kan realiseres. Denne konkurrence vil automatisk sikre, at overformynderiets administration af kontohavernes midler foregår så billigt som muligt for disse. Endvidere vil konkurrencen på lånemarkedet tilstrækkeligt beskytte overformynderiets debitorer.

Med hensyn til sådanne mindre ændringer såvel som til lovforslagets enkeltheder iøvrigt henvises til bemærkningerne til de enkelte paragraffer.

Til § 1.

Bestemmelserne er i det væsentlige en samling og kodification af nugældende lovgivning og praksis.

Den under nr. 1 a angivne minimumsgrænse for de beløb, som henhører under overformynderiets bestyrelse, er fastsat i loven af 29. december 1857. Uanset den senere stedfunde forskydning i pengenes værdi kan det ikke anses for nødvendigt eller rimeligt for tiden at forhøje denne grænse. Der indestår i overformynderiet et meget betydeligt antal kapitaler på nogle få hundrede kroner stykket. Disse kapitaler, der hyppigt vokser gennem renteoplægning, bevares derved for de umyndige, så de kan komme disse til god nytte ved det 21. år. Såfremt overformynderibestyrelse ikke var påbudt for disse små kapitaler, ville de sandsynligvis i mange tilfælde blive forbrugt til mindre påkrævede anskaffelser til den umyndige eller på anden måde smuldre bort. Såfremt der senere skulle vise sig praktisk trang til en forhøjelse af grænsen, kan justitsministeren efter stk. 4 træffe bestemmelse herom. Bestemmelsen om, at indbetaling til overformynderiet kan ske af beløb på 200 kr. eller derunder, såfremt